

Sy-li spéwał,
Pilnje džélał,
Strowja ée
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróony
Napoj móony
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Přez spař méry
Čerstwosé da.

Njech ty spéwaš,
Swérnje džélaš
Wšédne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočň ty.

Z'njebjes mana
Njech éi khmana
Žiwnoséje;;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew éel
F.

Sserbske njeđželske lopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šsmolerjez knihicziščerńi w Budyschinje a je tam ša šchwórtlétnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

21. njeđžela po šwjatej Trojizy.

1. Pětra 1, 22—25.

Šwjaty japoschtol Pětr wuřwolenyč žusobnikow tam a šem na to dopomina, šo šu se šwojeho knicžomneho wobendženja, kotrež běchu wot wótzow nawukli, wufupjeni, a to niz se šachodnym šlēborom abo šlotom, ale š Ašhryštufowej drohej křwju, a šo dyrbja šo tehodla nětko tež jako wufupjeni wopokafacž a we wščem šwojim šadžerženju šwjeczi byčž. Šo njemohł pač něchtó šnapšče-čiwicž, šo to rěka, něšchtó njemóžne žadacž, dha jich šwjaty Pětr dale na to dopomina, šo džě šu šo š nowa narodžili se žiweho šłowa Božeho, kotrež wěcznje wostanje. A to šwjateho Pětra nawabi, šo tu šebi napščečiwio štaji šwětnu čłowjecžnu krašnosčž a krašnosčž Božeho šłowa. Šlajcže, lubi čžitarjo, š tym je wam tudy psched woczi štajana

dwojaka krašnosčž.

Kotru šebi žadacže? Wo tym njemóžne ničtó w nje- wěštosczi byčž. Wopomícže jeno:

1. čłowjecžna krašnosčž je jako trawna kwětkka, kiž šwjadnje a wotpanje;
2. krašnosčž Anjesoweho šłowa wosta- nje wěcznje.

Duž wopomíny:

I. čłowjecžna krašnosčž je jako trawna kwětkka, kiž šwjadnje a wotpanje. Šdnyž šwjaty

Pětr tute šłowa pišasche, dha wón pod šzeptarjom rom- šteho křěžora štejesche, kiž mějesche ša šwoje wobšedženštwó nimale žyly tehdy šnaty šwět. Njeběšče to móž, njeběšče to krašnosčž, kiž pod šłonzom šwojeho runjecža njeměje- šche? Ale tež tute krašnosčž štareho Roma Pětr njewu- mēni, hdyž džesche: „Wšhitka čłowjecžna krašnosčž je jako trawna kwětkka. Trawa šwjadnje a kwětkka wotpanje.“ A ty, luby čžitarjo, ty šebi na šwoje kubleschko, na šwoju žiwnoštku tať wjele wěsch! Šchto dha je tvoje wobšedženštwó porno tamnemu romštemu wobšedženštwó? Šišcže niz, taž najmjenšči wokrjedč. A tola dawasch šebi psches njón šwojej woczi tať šašlepicz, šo žaneje myšlicžki ani žadanja po krašnosčzi Božeho šłowa nimasch! — Šdnyž Pětr tamne šłowo wo knicžomnosčzi čłowjecžneje krašnosčže pišasche, dha šo nimale wšchitžy čłowjžy duchójo psched Gřichow wuřwalenej mudrosčžu a jich wuwolanej nawjedžitošcžu pokorjachu. Ale tež tute krašnosčž štareje Gřichisťeje Pětr njewumēni, hdyž piša- sche: „Wšhitka čłowjecžna krašnosčž je jako trawna kwětkka. Trawa šwjadnje a kwětkka wotpanje.“ Šchto je porno tamnej wuczenosčzi tvoje wjedženštwó, š kotrymž šo ty nadumasch a šo ša tať mudreho džeržišč, šo žaneho rošwucženja ani napominanja wjazy njepotrjebasch? Šišcže niz, taž šchpatny čžrijomy řjemusch. Š šo by šo Bóh tón Anjes nad tobu šmilil, šo by ty hišcže š Božeho šłowa tu krašnu, wěcznje požohnowanu mudrosčž nabył: „Ašhryštufa lubowacž je lěpje džžli wšhitko wje- džicž.“ — Romšta šwětamóž je jako trawna šwjadnyła;

ale Bože słowo ma swoje hrodzišcya po wschej semi, hdžežkuli so hlódné a laczne dusche wočoło přédowanja Šhrystušoweho šjednanja šhadžuja. Šrichow knještvo duchow je wobłédnyło pšched jašny mi pruhami ewangelija, wot niškich rybakow pšchipowjedan ho. — Tola š dopo-
 kasmu teho, so je wscha cžłowjeczna krašnosť jako trawna kwětka, njetriebamy so do starodawnych cžakow Romjanow a Šrichow wróćić; njeprěduje nam to tež našche wschědne žiwjenje? Ty so wjekešiš, so mašch wažnych, dobrych pšcheczelow; ale kaš lohko ta krašnosť jańdže, hdžž so pšcheczelstwo po něčim do liwkošcye, do šymnošcye, haš do šameho nješcheczelstwa pšchemobroczi! Ty se štrowošcju šcžęješ a njewěš, kaš je šhoremu š wutrobje; ale kaš nahle móže twoja štrowošcž šwoje měštno bėdnošczi wotštipicž! Kaš krašne je šchescžijanške mandželštwó, hdžž je so žentwa pšches Božu hnadu derje radžila! Ale ty cžęžy domapytana wboha wudora, hdže je tale twoja mandželšta krašnosť woštala? Njebě wona jako trawna kwětka, kiž je cži šwiadnyla?

Š pšnajmy w ponižnošczi, lubi cžitarjo: Nješpuschcžejmy so na nicžo šemške ani nješordžmy so se žanej cžłowjecznej krašnošcju, njech rěka mudrošcž abo móž, boháštwó abo štrowošcž, mandželške abo domjaze šbože. Wšchitka tajšale cžłowjeczna krašnosť na šwojim cžole wopišmo šachodnošcže nošy. Š derje nam, so pšched nami hišcže druha krašnosť leži, kotraž woštanje. Šaj

II. krašnosť Šnješoweho šłowa woštanje wěcžnje.

Kaš krašne je Bože šłowo hižom po šwojim trošcže, kotryž ma ša wschě šrudne wutrobny! To je trošcht, kiž cži njemóže ništo rubicž. To je trošcht, kiž je šmėrowazy a šahojazy balsam tež ša najhlubšchu šrudobu. Ššalm išta džaknje wušnawa: Šdy by twój šakoń mój trošcht njebył, bych ja w šwojim hubjenštwje dawno šahinył. A kaš wjele šchescžijanškich wutrobow je to po nim tež na šebi bohacže šhonilo! Nješy ty, luba šchescžijanška duscha, to tež šhonila w tych wschelakich wulkich špytowanjach, kiž šu hižom pšches twój dom cžahnył? — A kašku krašnu nadžiju Bože šłowo w naš plóž, hdžž nam jako wjekele pškelštwó Božeje hnadny jašny a šwětly pucž potašuje š wėrnemu šbožu jow na šwěcže a š wěcžnej šbóžnošczi tam w nješjėšach, nam wotšrywajo šmilnu wutrobu Šbóžnika, kotryž je wopšhijecže a dawar wscheho šboža, wscheye šbóžnošcže! Š wjekele pškelštwó, kiž wo Šesušu šwědcžiš! Š šbóžnych-cžinjaze šłowo, kiž š Šesušej wo-
 džiš! Kaš krašne šy do wěcžnošcže!

Šaj, Bože šłowo woštanje wěcžnje. Nišdy nima cžab pšhincž, hdžež by jeho šbóžny předarški hlóš w-
 mjelnył. Šnješowe šłowo ma so hacž do šónza dnjow přédowacž. Tež w cžabach móžneje njewėry a wulkeho wotpada šmėje Šnješowe šłowo šwoje džėšacž tawšynt duchow, kotrež š šwojemu wěcžnemu šbožu na jeho nješhablazej škale štejo woštanu. Šnješowe šłowo woštanje paš tež w tym rošomje, so so hacž do šwojeho pošlenjeho wěšcženja dopjelni. Šchtož je šón Šnješ rěcžal, to so tež šawěšcže štanje, a to runje w tym cžaku, kotryž je jeho šwjata mudrošcž do přėdka poštajiła. Tola njedajmy so tym šawješcž, kotřiž chzedža šón cžab wušlėdžić, kiž je Šóh w šwjatej mudrošczi šwojej možy ššhowal a našchemu rošomej potajił.

Bože šłowo woštanje paš tež w šwojich šwjatych napominanjach, kotrež wšchitke nicžo druge njepytaju, hacž so njebychmy ani šebje ani druhich do šchody a nješboža pšhijekšli, ale so bychmy jako wėryazy šchescžijenjo taš šhodžili, so mohło Bože hnadne špodbanye a žohnowanje nad nami wotpočžowacž. Š njeje to lubošcžywa krašnosť Božeho šłowa? — Ale jeli so so Bože šłowo w šwojich šwjatych napominanjach pšches naš njedopjelni, dha budže nad nami dopjelnjene a woštanje jako hroženje nad nami hacž na šudny džė! To njemóže hinaš bycž. To šebi majestošcž teho žada, kotrehož to šłowo je. Šóh njeje po wašchnju šlabnych nanow. Šón so njeda ša šmėch mēč. Šchtož jeho hnadu njerodži, šón š tym šebi šam jeho hnėw wušwoli. Šomuž njeje Bože šłowo pšches wėru šymjo noweho, po Bošy štworjeneho žiwjenja, ša teho je tošame Bože šłowo pšches šamu jeho njewėru a nje-
 pošlušnošcž kamjeń rošraženja. Š so njebychmy tola žadny šam šwój nješcheczel byli, kiž tu lubošnu krašnosť Božeho šłowa šebi do šudnišcye šurowošcže pšchemobrocžujemy! Ach, so bychmy tola wšchitzy „w pošlušnošczi teje prawdy“ pšches šwjateho Duča šwoje wutrobny wschė-
 dnje Božemu šłowu wotankowali, so by so wono pšchego bóle a móžnišcho jako šymjo noweho narodženja nad nami pšchekrašnjało! — Tuto šłowo šwjaty Šėtr žiwe mje-
 nuje, došelž je šłowo žiweho Šoha, kiž ma žiwjenje šam w šebi, kaš tež tehodla, došelž Bože šłowo wšchudžom, hdžež jo pšhijimaju, žiwjenje plóž, žiwjenje, kotrež je š Šoha, po tajšim wėrne, wěcžne žiwjenje, kotrež tež w šmjerczi woštanje. Došelž paš Bože šłowo, kiž je nješachodne šymjo našcheho noweho žiwjenja, wěcžnje woštanje, dha tež wšchón wėryny, živy plód tuteho noweho žiwjenja do wěcžnošcže woštanje. A šchto je šónle plód a wopokaš tuteho noweho žiwjenja? „Ša lubošcž šjawnje wobšwědcži, hacž štejiš w nowym narodže.“

Šo tutej lubošczi šwjate pišmo šjawnje šwědcži, so wona woštanje, šaj, so wěcžnje woštanje, hdžž so wėra do wohladanja a nadžija do dopjelnjenja pšchemobroczi.

Š šradujmy so š nješachodnejš radošcžu, kaš krašne je Šnješowe šłowo! To woštanje wěcžnje a wšchitšón jeho živy plód! Šamjeń.

Našma přėduje šachodnošcž.

Šjany počaš so na wotšhad hotuje. Šošlednje šłoncžne dny, kiž našmje woštachu, špěšchnje wotėberaju; šhlódnišche wėtry šaduwaju; šlėborny mróš wobcžahuje pošdne ranje, cžėmna mħla pšchitrywa wječžor. Ššchiroda so šwój šwjedženški šchat šlėka; wuhášcha šwoje barby; dawa šebi ščėrpliwje pošlednje plódy bracž, kotrež hišcže jako šbytki bohacže šryteho šlida wšchye woštachu; pšchemoštaja šlacžu, šchtož cžłowjek š jejneje šchčėdrimeje ruki wšacž šazpi abo šapomni. Šrawa wjadnje; kwětki wotpaduja; lišcže, kotrež šchtomny šėša a šahrodow debješche, je wėtrom hra. Ššacžina pod nješjėšami wottal cžėhne, ššadla šwoje paštwišcžya wopušcžuja. Ša němych honach je wjekele pšchėštało, a wšškanje wjekešch wotpočžuje. Šraj je hošy a pušty; šolowokoło leži rjane nalėčžo, w tyšaz rošpadančach rošlemjene a šahubjene. Šožy šėta so minu; pšchego pošmalšcho to žiwjenje pušoze, kiž so pšches šwět wuliwášche. Šjelš šmjercže dale bóle wočoło šebje pšchima, a ššoncžnje je wšchudže cžicho kaš pšchi šachcžu šemrjeteho.

Šaš so pšched našchimaj wocžomaj ličba dnjow dopjelnja. Šene šėto po druhim wožiwja a šašo wotemrėwa. Šly nješamóžemy je ani šdžeržecž, ani pošlėšcicž. Ššromadžowacž

móžemy semine plody pod wěstu tšěchu sa čaš njeplódnje slymy; ale so lěta wotbal khwataju, so kóžde se swojim wotkhadom džěl nascheho žiwjenja sobu wosmje, pschecziwo temu njepomha žane pschecze, žana próstwa, žana próza. Kaž ličze nasymnemu wichorej, tak su nasche dny sahubyazemu čašej pschewostajene; tón naš naposledku wšchěch sobu prjecz swotwjeduje.

To njech naš wuczi, brjedz sachodnosce klédzicz sa nje-sachodnymi kubkami. Čaš derje naložecz, mudroszcz pytacz, prawje skutkowacz psched Bohom: to naš posbėha na wotmėnjenje lėtow; to troschtuje w zelenju nad njesadżerżomnej minitoszczu; to wodzi k wěcznemu, k nješmjertnemu žiwjenju, sa kotrež smy wšchitzu powołani psches Jesom Khrysta. Nasch njebjeski Wóczecz naš k temu pohynuj a spožecz, so by kóždy džėn nam dohntk byl sa wěcznoszcz!

W nasymskim wotemrėwanju pschirody mamy pať tež swój šamšny wuřub pšnawacz; mamy swoje šnamjo wobhladowacz w tym dołhim sežěhu sachodnych podobow, kotrež psched naschijamaj woczomaj wobleduja a šandu. Šromadu štruzene, šuche šopjeno, šwėtkla, kotruž wichor wottorhne abo mros mori — wobej k nam rėczitej se šłowami šjewjenja: „Čłowjek je w swojim žiwjenju jako trawa. Wón kće jako šwėtkla na polu; hdyž wėtr na nju šaduje, dha wona wjazny njeje, a swoje mėsto wjazny nješnaje.“ Haj, junu tónle čaš tež sa tebe pschińdže, o čłowjecze! Wotmėrjene lěta a dny wotebjeraju — i kóždej hodžinu, i kóždym dychom šo džěl twojeho žiwjenja minje — je twój čaš wotbėžal, dha cze móžna ruka šapschimnje a dele do rowa ščehnje. Šwjaški, w tu šhwilu čželo a duřchu hromadu-dżerżaze, šo rostorhnu. Njech je twója mőz, twója młodoszcz, twója štrawoszcz a čerstwoszcz tak kruta hač čže; njech šy ty tež štrachi šhoroszcz hač dotal šbožownje pschewintk: jena hodžina pschińdže, kiž žaneho pschepuschčenja nješnaje. Se to nascha pošlednja hodžina na šemi.

Njespodobna šo tebi pušta, wotemrjeta krajina šokowokoło? Šlej, wuřub šemje budže tež tebe domaphtacz. Kaž pomėtr a lėš wonėmjataj, tak junu tež šłowo na blėdowazymaj hubomaj twojeho erta wonėmi. Kaž žołma wuřjedz swojeho bėha, tak tež krej w twojich lóšymnych šlawach šprostnje. Duřcha w twojim hladže wuhašnje, twojej woczki šo šandželitej, twój dych budže šo hačzicz a womjelšnje we wušpróznjenym wutrobnje. Šsnadz hiščcže tón abo tamny twojich bratrow nad twojim čželom pšacze, prijedy hač šo do rowa puščezki; ale potom šo wšcho sa tobu šamšnje, a kšacze a hnicze šapschimnje w čžėmnoščzi twoje šlawy.

Tola šchesczan troschtuje šo i tym šłowom Božim: „Mny wėmy pať, jeli nascha šemška šhėža roklamana budže, šo wot Boha nowe twarjenje mamy, dom, kiž i rukomaj njeje ščinjeny, a wěczny je we njebjeshach.“ Šacžuwaj to, ty šy wjetšchi hač tuto šahubjowanje, ty jemu njepodoblišch: ty šy nješmjertny. Mozny, šajkež je njebjeste duchki maja, nošnyšch ty w swojim šnutškomnym. Šraj božmje šwėtkam honow — wone do čžista swotemrėwaju; w jich próšche njebybli žana šchricžka wěczneje duřche. Šrjechi žahadlo šmjercze jich wutrobu, dha na pschezo wotpadnu. Ty šwój bėh dale wjedžesh, hdyž wono tebe dozpėje. Tvoje čželo woblednje, a ludžo je do hlubiny rowa dele puščezka; tola čželna pšachta, šamšjeny šaschcz, wuřkoťo našypna šmjertna hórka twoju duřchu njepoduřcha. Wona dycha dale; wona nad rowom jako njebjeste pšomjo radoscziwje k hwėšdžinje štupa; wona žanu myšl, žadny škutk na šemi nješawostaja, a wotewrja šo w šwojej dalokej wótcžinje psched swojim Bohom a Wótzom. Šotom šo wšchitke šlubjenja dopjelnja; nadžija šwoje žně džerži; mny widžimny, šchtož žane čłowski woťo wobhladaťo, žane wucho šhšchaťo a do žaneje wutrobny pschischłō njeje: to, šchtož Wóh je pschihotowal tym, kotsiž jeho lubuja.

Šnjesowa luboszcz wodz nasche wutrobny. Njech naš wona wšchėdnje wabi, jeho šwajatu wolu čžinicž. Šschetož šbóžni šu, kotsiž šwoje žiwjenje w Bošy wjedu; kotsiž w pošlušnoszczzi a ponižnoszczzi psched nim šhodža. Šajžny troschtnje tu hodžinu woczakuj, hdyž jich Wóh wušchehnje. „Šbóžni šu čži mormwi, kotsiž w tym Šnjesu wumru. Haj, tón Duch praji, šo woni wot-poczujaj wot šwojeho džėka; jich škutki pať du sa nimi.“ (Šjem. Šana 14, 13.) F.

Pschewinjeřska mőz luboszcz.

Njebohi D. Ahlfeld, w swojim čašy wjelešlawjeny duchowny w Šipřu, bėšche wuřoba, šajšchž je jich jeno maľo bylo. Šednory, ponižny, luboszcziwny a pschi tym tola doštojnego wušchija, nje móžeshche šo lohko ničto jeho wšima, wot jeho wuřhadžazeho, šminyčž; hdyž pať wón šwój rōť wotewri a jeho rėcz tak šajšnje, jadriwje, móžnje šakšicža, potom šo jemu wutrobny horjachu a i nje-pscheczelow bōrny pscheczeljo, niž jeno Ahlfeldowi, ale teho Šnjesa, kotremuž Ahlfeld škužeshche, nastawachu.

Šedny džėn dyrbeshche wón mišionški šwjedžėn džeržecz a pola ryczeršublerja hdylicž. Šon mějeshche pscheczela na wopuščze, jeneho rytmišchtra i Awštrijeje, kotryž ničto wo duchownym a mišionškim šwjedženju widžecz a šhšchecz nochžyšche a bėšche šebi tehodla wotmyšlil, se šajšnym šwjedžėnškim ranjom wotpuščowacz. Ahlfeld pschińdže wjeczor prijedy, — duž šo rytmišchtr nje móžeshche wušamšnyčž a dyrbeshche tola se šwójbu wjeczerjecz; wón pať šebi pschedewša, šo njebudže i duchownym žaneho šłowa rėczecz. Ale wón wėšo radoscziwemu Ahlfeldej, kotryž šwoje rėcže i krašnym humorom wudebjowasche, nješamóžeshche napschecziwo štejecz, wón wošta po jėdži šedžo, haj šybašche šo Ahlfeldej pschezo bliže; jako pať tón jemu šwojich rėczow i tymi šłowami ššoncži: „Šbóžni šu, kiž Bože šłowo šhšcha a wobarnuja“, dha wón nahle šnapšchecziwi:

„Ale šnjes doštoro, tak dyrbju ja to wėricž? Šak mohlo šo to i Božej šmilnoszczu šjednocžicz, bychu-li; jeno tuczki šbóžnoszcz doštali! Ššomyšlčze šebi tola na tamne milliony čłowjekow, kotrymž šo Bože šłowo ženje bliško pschijneshlo njeje, a na mnohotu tych, kotsiž jo šhšcha, ale njeroshmja. Šchto dha dyrbi šo i tymi štacž?“

„„Luby šnjes rytmišchtrje,““ Ahlfeld wutrobnje wotmolwi, „„hdyž Wy hižom tak šmilnje sa tamne šhšly čžujecz, wo šak wjele šmilnišcho budže Wóh šegame junu šudžicz!““ A nětko da jene šłowo druhe, offizěr nje móžeshche šo wjazny džėlicž wot tuteho duchowneho; wón wošta k mišionštemu šwjedženju, wón wošta, šak dołho Ahlfeld wošta a mnohe wobaj se šobu rėczeshchaj.

Lėto bėšche šo pominyťo, dha došta Ahlfeld i Awštrijeje čžwicžku wuherškeho wina a k temu list wot tamneho rytmišchtra, w kotrymž štejeshche: „Š džakownoszcz sa te čžiste wino, kotrež ščze mi Wy na mišionškim šwjedženju porjedžili.“ F.

Ryczer šinz i Lüder.

Šrabja Šilipp i Šeffynšteje, pscheczel a špėchowať reformazije, bėšche kšochtrny šwojeho kraja šahnať, mješ nimi tež kšochtr w Šajna a bėšche i jeho šhorownju ščiniť. Šschedštejiczēr šhorownje bu šmužity a šašlužbny ryczer šinz i Lüder. Tola wotehnaty abt kšochtra se šwojimi mnichami pschecziwo temu protestowasche, nje móžeshche pať i wopředka ničto dale šapoczecz. Ša wėž pať šo pschemėni, hdyž bėšche šhėzor Šhorla I. w šchmalšaldiškej wójnje dohnt a Šilippa šajal. W Augšburgu bu poštajene, šo maja ewangelišny wšchitke katholicke wušlawy šašo na nich wrócžicz. Ša to šo něhduřchi kšochtriški abt powoľasche a šo prijedy nješmėrowa,

doniž křezorsky wotpóskani i tójschto wojakami psched klóschtram nještejachu a jón sa katholicich wróczyo žadachu. A ichto nětko Hinz i Lüder činjesche? Wón wjele njerěczyse; skradžu pať wšchěch swojich khorých a bědných na jene a tořame město šromadži. Hdyž běchu tam nětko wšchitzu čži hubjeni, šlabi a khorí hromadže, dha křezorowých póskow k nim dowjedže a potom k nim, kšly we woczomaj, rjekny: „Lubi knježa, hladajče na tutých wbohich khorých a powjesče to křezorej, a hdyž křezor tež potom hiščeže na tym wobsteji, jich i khorownje wuhnacž, dha ja ničžo pschecžiwu temu mēčž njecham.“

Čži knježa na tých khorých hladachu a bě jim týchšamých jara žel. Duž šo pschecželnje k Hinzej wobrocžichu a k njemu džachu, šo šami ničžo postajicž njemóža a šo dhrbja křezorej wšcho roseštajecž a šo jeho wo wšcho dalsche prafchecž. Na to šu šo čžišche wróczyli a šo tam wjazy pokasali njejšu. Křezor tež ničžo wo šebi kšlyšchecž dať njeje a rycžer Hinz i Lüder je i měrom swojich khorých tež dale hladacž šmēl. Šeho mjeno je tam hiščeže dženska čžescžene.

Džen 31. oktobra.

Šlób: Jedyn twjerdy hród je našy Bóh šam —

Schit, hród a škala zyrkwje šy,
Duž w Šesufowym mjeni
Čže, Božo, wšchitzu prošymy
We wěrje šjednocženi:
Šdžerž čžistu wučžbu nam
Ššches wšchitke čžafy šam!
A nam njedaj póhanštwu
A šacžer wučžbu štu!
Naš wjedž we twojim škowje!

Ty, Božo, šnajesč hubjenštwu,
Naš zyrkej čžaf ma šrudny.
Ššwēt njewěrjazy křobli šo,
Duch křodži psches šwēt škudny.
Naš psched tym wobarnuj!
Na šlabých pohladuj!
Daj šwēdkow wěrjaznych,
We škowje wobštajnych,
D Knježe, šwojej gmejnje!

Ty Zion Boži twariť šy
A natwariť jón rjenje,
Duž my tež i teho trošchtni šmy
A mamy špokojenje,
Šo murje jeho ty,
Naž tebe prošymy,
Čžzesč šafšo natwaričž
A njepšchecželow šbicž.
Twój lud šo na to špusčžža.

Štej, Boža šwjata winiza,
Na škatu šakožena!
Wšcha škudnoščž pať a njewěra
Budž i wětrom rospjersčhena!
Našy Šhryštuš šciji tu
Še šwojej prawizu,
Niž štajnje dobywa,
Šo šhěrlušč wjekšela
Ššo špěwa w hětach prawnych.

D.

Evangelion mjes Šslowjanami.

Špiša šarat Šchwjela w Dešnje.

(Šofracžowanje.)

4. Ružojo.

Wofoto lěta 1874 pschewywašche w Šětrohrodže jendželšti lord Rad štok, kiž we wyškofej štarobje 1913 w Šarisu wumrije. Wón wotmēwašche biblijške hodžiny mjes wyškofimi knježimi. Wšchelazny knježa šo wobrocžichu, jako hrabja Šorff, wjerchowka Šagarin, hrabinka Šieven a druhy. Šemjenje wotdžeržowachu we swojich hrodach nabožne šhromadžišny i nišimi ludžimi, křodžachu do jaštwow, do šorcžnow, do šabrikow a pšchipowjedachu Šesufa. Wjednik tuteho hibanja bě Šašiliš Alexandrowič Šašchkow, wšchł jeneho garderegimenta. Šeho přědowanja buch 1880 šafajane, ale duch lušwicže, kotryž jeho a jeho pšchiwizowarjow napjelni, škutkowasche dale.

Ššchemējenje a wobnowjenje duchowneho žiwjenja w Rušowškej šta šo w lěče 1905, hdyž knježerštwu pošnu šwobodu wěry pšchipowjedajče. Šajša šwoboda, jako pšchi naš, wšchaf tam hiščeže dženska njeje, ale tola móžachu ewangelšny křoblišcho šwoju škowu pošbēhowacž. Direktno džěko wukrajnych zyrkwjow je jara čžezke, dokelž njepšchecželštwu prawoškatowneje zyrkwje wšchitkemu ššawnemu přědowanju druhich psche jara šadžewa. Šeno Metho- dištojo maju w Šětrohrodže male mišionštwu. Še škředžišny našcheje ew.-lutherškeje zyrkwje je knješ D. Šepšius w Šotsdamje w lěče 1903 mišionške towarštwu ja ranšchu šemju šakožik. Š wulšimi woporami bu w Rušowškej w mēšče Šštrachanu wyškofa šchula 1907 k wuwučženju duchowných natwarjena, ale hižom 1909 psches wšchitnoščž šafšo šamšajana, dokelž šo prawoškatowna zyrkej bojesche, šo by jej ta šchula šchodžika.

Nětko leži ewangelške hibanje w Rušowškej wošebje we někot- rych šhromadžerštwach, kotrež šu na narodnoruskim podložku nastafe. Tute šu 1) Rušny baptištojo, 2) Švangelšny křchescžijenjo, 3) Švangelšny křchescžijenjo. Rušny baptištojo šu nastali psches džěko jendželšto-nēmškeje baptištiškeje zyrkwje. Woni šu po wučžbje i tutymi žple psches jene. Šich licžba a šnutsšowna móž je doščž wulka.

Švangelšny křchescžijenjo šu nastali i tamneho hibanja generala Šašchkowa, kotrež šmy přjedy najpomnjeli. Woni šo roššchěrjeju po žšlym kraju a maju we wšchěch městach wošady abo mjenišche šhromadžišny. Šo wučžbje šu i baptiškami psches jene: woni šo biblijškeje wučžby wo Šhryštušku, křchčenizny, šwjatej wjecžeri atd. křucže džerža. Šich Bože škřžby šu, kaž druhdže tež; njedželu a na wjecžorach šo přěduje, natwarjaze, šbudžowaze, modlerške hodžiny šo wotdžeržuja. W njedželškich šschulach šo džěcži wuwučžuja, mšodžina šo hlada, wumjenškarjo a šhroty šo šastaraju atd. Dla jich mjena pišche jich wjednik, inženěr Šročanoff w Šětrohrodže: „Našchim ludžom šo biblijške mjeno „křchescžijan“ lubi a k rošdžělu wot katholicow, prawoškatowných atd. to mjeno „ewangelšny křchescžijenjo“ (evangelškie kristijanije). Wot tuteho šjednocžjenja mamy po šdacžu ša pšchichod najwjazy dočžafacž. Wono šdžerži tež přědarštu šchulu w Šětrohrodže, hdyž šo duchowni wuwučžuja. W tu šhwilu šu tam 4 wučžerjo a 16 wučžomžow.

(Ššchichodnje dale.)

A rospominanju.

Ššwój dolh ludžo najradšcho se škowami pšacža.

* * *

Šchtóž najwjazy šhwalby šafšluži, dawa šebi rad porokowacž